

— Хайде, иди си съ здраве, девойче! — благословила го баба Марта. — Когато говоришъ, жълтици да падатъ изъ устата ти.

— Девойчето налѣло стомнитѣ си и се върнало въ кѣщи. Потропало на вратата. Излѣзла мащехата да му отвори.

— Добъръ вечеръ, мамо! — рекло девойчето и жълтици паднали изъ устата му.

— Какво е туй чудо! — викнала майката. — Отде сж тия жълтици въ устата ти?

— Не зная, мамо. Така ме благослови старата жена при кладенчето.

И девойчето разказало, какъ видѣло месецитѣ, какво го питали и то какво отговорило.

На другата вечеръ майката изпратила своето момиче при месецитѣ. Като стигнало при кладенчето, попитала го баба Марта:

— Кои месеци презъ годината сж добри и кои лоши? Момичето отговорило:

— Че туй кой не знае? Голѣмъ Сѣчко и Малѣкъ Сѣчко сж най-лошитѣ. А пѣкъ баба Марта! Чудото ѝ нѣма. Като се разсърди, да не си ѝ насреща. Пѣкъ и другитѣ месеци не сж много добри! Току паднали сме въ тѣхни рѣце! Нѣма що да правимъ!

— Хайде, да си благословена! — рекла баба Марта! — Кога говоришъ, змийчета да падатъ изъ устата ти.

Момичето налѣло стомнитѣ и се върнало. Майка му го срещнала на портата и попитала:

— Какво стана, дѣще?

— Лошо ме благословиха, мамо . . . — започнала дѣщерята, и змийчета взели да падатъ изъ устата ѝ.

— Леле, щерко, що сторихме! Какви сж тия змийчета изъ устата ти!

— Лошо мислихме, мамо, лошо ни постигна.

Майката и дѣщерята се заплакали и влѣзли нажалени въ кѣщи.

